

ת"פ 53814/12/16 - מדינת ישראל נגד אמין בסאתי, ראמי סלמאן

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל ספרברג

ת"פ 53814-12-16 מדינת ישראל נ' באסתי(עציר)
ואח'

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכל אזולאי
המאשימה
נגד
1. אמין בסאתי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד עאטף
פרחאת
2. ראמי סלמאן (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ריאד
סואעד
הנאשמים

גזר דין

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת **שוד** - עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירת **הפרת הוראה חוקית** - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 19.12.2016 סמוך לשעה 09:30, נסעו הנאשמים בכביש המוביל משכונת בית צפפא לכיוון דרך חברון, ברכב מסוג הונדה סיוויק שמספרו 6061157 (להלן: הרכב). הנאשם 1 (להלן: אמין) נהג ברכב, והנאשם 2 (להלן: ראמי; וביחד: הנאשמים) ישב בכיסא שליד הנהג.

הנאשמים הבחינו ב-א' (להלן: המתלונן) הולך בצד הדרך. המתלונן סובל מנכות פיזית ושכלית, ומוכר לאמין. הנאשמים עצרו את הרכב ליד המתלונן ושכנעוהו לעלות לרכב, בתואנה שיסיעוהו לירושלים. הנאשמים הסיעו את המתלונן לשכונת גבעת המטוס הסמוכה. כאשר הגיעו לרחוב ריק מאדם, הורידו הנאשמים את המתלונן מהרכב. בשלב זה פרץ המתלונן בבכי וביקש מהנאשמים להחזירו למקום ממנו נלקח. אמין אחז במקל עץ גדול ודרש מהמתלונן למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שברשותו, תוך שהוא מאיים להכותו. ראמי אחז את ידי המתלונן מאחורי גבו כדי למנוע את התנגדותו, ואמין שלף את הטלפון הנייד מכיסו של המתלונן (להלן: הטלפון). הנאשמים חזרו לרכב כשהטלפון ברשותם, ונסעו מהמקום בהותירם שם את המתלונן. בהמשך, ובמועד שאינו ידוע למאשימה, מכרו הנאשמים את הטלפון הסולרי בחנות בירושלים בתמורה ל-450 ₪.

במעשיהם המתוארים לעיל גנבו הנאשמים בצוותא חדא מכשיר טלפון נייד מהמתלונן, תוך איומים וביצוע מעשי אלימות באדם כדי להשיג את הדבר הנגנב, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה.

במסגרת מ"ת 53873-12-16, הורה בית המשפט המחוזי בירושלים על שחרורו של **אמין** לחלופת מעצר בתנאים. בין היתר, נקבע כי אמין ישהה במעצר בית מלא בבית הוריו. ביום 25.1.2017 יצא אמין מבית הוריו ללא אישור כדין, ושב לבית הוריו רק למחרת היום. במעשיו אלה הפר אמין הוראה שניתנה כשורה מאת בית המשפט.

במסגרת מ"ת 53873-12-16, הורה בית המשפט המחוזי בירושלים על שחרורו של **ראמי** לחלופת מעצר בתנאים. בין היתר, נקבע כי ראמי ישהה במעצר בית מלא בבית הוריו. ביום 17.3.2017 יצא ראמי מבית הוריו ללא אישור כדין, וביום 19.3.2017 התייצב ראמי בתחנת המשטרה במרחב מוריה. במעשיו אלה הפר ראמי הוראה שניתנה כשורה מאת בית המשפט.

במסגרת כתב האישום, הגישה המאשימה בקשה לחילוט רכוש לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט - 1969, ועתרה לחילוט הרכב שבאמצעותו בוצעה עבירת השוד.

טיעוני המאשימה לעונש

ביום 20.7.2017 נשמעו טיעוני המאשימה לעונש. המאשימה ציינה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים הם הערך של שלום הציבור, הגנה על קניינו של אדם, והגנה על חסרי ישע וחלשים בחברה. הנאשמים ניצלו את העובדה שהמתלונן סובל מנכות, ושהלך בגפו לצד הדרך. מצבו הגופני והשכלי של המתלונן מוסיף נופך של חומרה לנסיבות האירוע.

שוויו של הטלפון הינו אלפי שקלים, והנאשמים מכרו אותו בסך של 450 ₪ בלבד. עובדה זו מבטאת את זלזול הנאשמים ברכוש הזולת. עם זאת, ציינה המאשימה כי הטלפון הושב למתלונן בסופו של יום.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לע"פ 2257/13, שם נדון נאשם שעקב אחר קשישה לביתה ותלש 2 שרשראות מצווארה, לעונש של חמש שנות מאסר בפועל. בע"פ 5535/12, הורשעו נאשמים בשוד של מכשיר טלפון נייד. אחד הנאשמים נדון ל-46 חודשי מאסר בפועל, והשני ל-40 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הציגה פסיקה נוספת התומכת לגישתה בעונש שיש להשית על הנאשמים בענייננו.

סיכומו של דבר, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש הנע בין 38 ל-72 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת השוד. בגין עבירת הפרת ההוראה החוקית, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש של 3 עד 12 חודשי מאסר בפועל. לאור העובדה שהנאשמים הודו והביעו חרטה, ונוכח גילם הצעיר יחסית, עתרה המאשימה לגזור את עונשם של הנאשמים בתחתית מתחם העונש, ולהשית עליהם עונש של 40 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, עתרה המאשימה לחילוט הרכב איתו הסתייעו הנאשמים בביצוע עבירת השוד.

טיעוני הנאשמים לעונש

ביום 1.10.2017 נשמעו טיעוני הנאשמים לעונש.

הנאשם 2 - ראמי

תחילה טען לעונש סנגורו של ראמי.

הודגש, כי המוביל והיוזם של מקרה השוד הינו אמין, שהכיר את המתלונן, והוא מי שלבסוף שלף את הטלפון מכיסו של המתלונן. ראמי נגרר אחרי אמין, ובנסיבות אלה יש להשית על ראמי ענישה מופחתת. בנוסף, ראמי פעל להשבת הטלפון למתלונן, כך שניסה למזער את הפגיעה בו, ולבסוף אף פעל והשיג סולחה עם משפחתו של המתלונן.

בניגוד לטענת המאשימה, למעשי הנאשמים לא קדם תכנון, ובסופו של יום לא נגרם למתלונן כל נזק.

בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה סנגורו של ראמי לע"פ 7655/12, שם קבע בית המשפט העליון מתחם לעבירות דומות, הנמוך בהרבה ממתחם המאשימה.

בנוגע לקביעת העונש בתוך המתחם, עתר הסנגור להתחשב בכך שראמי נעדר עבר פלילי, כי הוא צעיר יחסית - כבן 21 בעת ביצוע העבירה, וכי הודה בביצוע העבירה.

ראמי פנה לבית המשפט וציין כי הוא מתחרט ומצר על ביצוע העבירה. במהלך מעצרו הנוכחי, ציין ראמי כי הוא משתדל להשתלב בקבוצות טיפוליות, והעבירה שביצע חריגה לאורח חייו.

הנאשם 1 - אמין

סנגורו של אמין הדגיש כי העבירה לא נעשתה מתוך תכנון מוקדם, וכי בסופו של יום לא נגרם למתלונן כל נזק. צוין, כי פניית הנאשמים למתלונן נעשתה תחילה מתוך רצון לבצע שיחה באמצעות הטלפון.

הודגש, כי הנאשמים פעלו בצוותא, ולמזעור חלקו של ראמי באירוע אין מקום. אמין הוא מי שהודה בהזדמנות הראשונה בביצוע העבירה, ולמעשה "הפליל" גם את ראמי. אלמלא הודאתו, סביר להניח כי התיק בעניינו של ראמי היה מתנהל על כל המשתמע מכך.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הוטעם כי הפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה אינה תואמת את המקרה בעניינו, שכן בפסיקה זו נדונו מעשי שוד חמורים בהרבה. צוין, כי אלמלא מעצרו בפועל של הנאשמים בגין הפרת ההוראה החוקית, ניתן היה לסיים את התיק ללא מאסר בפועל כלל. הסנגור הפנה לת"פ 69360-09-16, שם נגזרו 6 חודשי מאסר שירוצו במסגרת עבודות שירות, על נאשמים שהורשעו בעבירת שוד. עוד הפנה הסנגור לת"פ 19407-03-16, בגדרו

נגזר על נאשם שהורשע בעבירה הדומה לענייננו, עונש שירוצה במסגרת עבודות שירות.

אמין פנה לבית המשפט וציין כי עשה טעות קשה, ולמד את הלקח מטעות זו. אמין אף הביע את רצונו העז לחזור למשפחתו ולשגרת חייו.

אביו של אמין פנה לבית המשפט והביע צער על מעשי בנו. עוד ציין, כי הוא מי שהודיע למשטרה על הפרת תנאי מעצר הבית של בנו.

תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים

תסקיר שירות המבחן בענייניו של אמין

אמין בן 23, והוא נעדר עבר פלילי. אמין סיים 11 שנות לימוד, ועובד לסירוגין במוסך של אביו ובמקומות שונים. שירות המבחן התרשם כי אמין מכבד את הוריו אך אלה מתקשים להציב בפניו גבולות ולהוות גורם סמכותי עבורו. שירות המבחן התרשם כי אמין מצמצם מחומרת העבירה שביצע, ונוטה להשליכה על הנאשם הנוסף בתיק.

שירות המבחן התרשם מצעיר בעל כוחות ובשלות נמוכים, דבר הפוגע ביכולת ההתמודדות שלו לבצע משימות חיים שונות. עוד התרשם שירות המבחן כי נראה כי לאמין נטייה להיגרר אחר חברה שולית והוא מתקשה בהצבת גבולות פנימיים וחיצוניים. אמין שלל צורך בהתערבות טיפולית של שירות המבחן בענייניו.

סוף דבר, המליץ שירות המבחן לגזור על אמין עונש מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

תסקיר שירות המבחן בענייניו של ראמי

משפחתו של ראמי מגיעה מרקע מורכב, כאשר הקשר בין ראמי ובין הוריו אינו מן המשופרים.

לאחר שסיים כיתה י"א, החל ראמי לעבוד בעבודות מזדמנות. ראמי סיפר לשירות המבחן כי הוא משתמש בסם מסוג גראס על בסיס שבועי. עוד ציין, כי העובדה שאינו מחזיק בתעודת זהות ישראלית גורמת לו לתסכול רב.

שירות המבחן התרשם כי ראמי מתקשה בגיבוש זהות ברורה, דבר הבא לידי ביטוי בהיגררות וחבירה לגורמים שוליים. במהלך מעצר הבית בו שהה, הזמין שירות המבחן את ראמי להשתתף בקבוצה טיפולית לעצורי בית, אך האחרון לא הגיע.

עוד התרשם שירות המבחן, כי ראמי מתקשה לקחת אחריות על מעשי העבירה, מתקשה בגילוי אמפתיה כלפי המתלונן, ונוטה לטשטש את חלקו במעשה.

שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בענייניו של ראמי. הומלץ, כי ראמי יישפט למאסר שייקח בחשבון את גילו הצעיר, ואת שיתוף הפעולה שלו במסגרת המעצר.

דין והכרעה

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" [סעיף 40ב לחוק]. לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה [סעיף 40ג לחוק]. בשלב הבא, על בית המשפט לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק).

עבירת הפרת ההוראה החוקית בה הורשעו הנאשמים, מקיימת זיקה הדוקה לעבירת השוד, והיא נובעת ממנה. על כן, ייקבע מתחם עונש אחד לשתי העבירות.

ברקע האיסור הפלילי על ביצוע מעשה שוד, עומדות זכותו של אדם להגנה על קניינו, זכותו לשמירה על שלמות גופו, זכויות אשר הוכרו כזכויות יסוד בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. בהיותה משלבת בין פגיעה בקניין ובגוף, נחשבת עבירת השוד לעבירה חמורה, וביטוי לכך ניתן למצוא בעונש שקבע המחוקק בגין העבירה: עונש מרבי של 14 שנות מאסר בגין שוד "סתם" (סעיף 402(א) לחוק), וכאשר מדובר בשוד בנסיבות מחמירות - עומד העונש המרבי על 20 שנות מאסר (סעיף 402(ב) לחוק).

החומרה שבביצוע עבירת השוד בענייננו, נובעת מכך שהנאשמים ניצלו את חולשתו היחסית של המתלונן, ופעלו בצוותא להוציא את תוכניתם לפועל. יצוין כי לעניין ביצוע מעשה השוד, לא מצאתי להבחין בין הנאשמים. טענת סניגורו של ראמי לפיה אמין הוא מי שהוציא בפועל את הטלפון מכיסו של המתלונן, ומשכך חלקו חמור יותר, אינה יכולה לעמוד. ראמי הוא מי שאחז בידיו של המתלונן, מנע ממנו להתנגד, ובכך אפשר לאמין להוציא את הטלפון מכיס המתלונן. הנאשמים פעלו בצוותא לביצוע השוד ואין להבחין ביניהם הבחנה מלאכותית.

בה בעת, לעניין גזירת העונש **בתוך** מתחם העונש, אתחשב במאמצי ראמי למזעור הפגיעה במתלונן ולמאמציו לחזור למוטב, כפי שיבואר להלן.

בנוגע למדיניות הענישה הנהוגה, במקרים דוגמת מעשי הנאשמים, ניתן לומר כי היא מגוונת והולמת את נסיבות כל מקרה ומקרה.

בע"פ 7655/12 פייסל נ' **מדינת ישראל** (04/04/13), נקבע כי מתחם הענישה הראוי לעבירות שוד שבוצעו ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק, כאשר לנפגע העבירה נגרמו נזקים שאינם חמורים, עומד על תקופה של שישה חודשי מאסר לבין שתי שנות מאסר. יצוין כי באותו עניין ננקטה אלימות חמורה מבענייננו, הכוללת תקיפה בצוותא וריסוס חומר לעבר עיני המתלונן.

בת"פ 3483-12-14 **מדינת ישראל נ' גרבאן** (23.1.2017) נגזר עונש של 10 חודשי מאסר, על מי שהורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בצוותא (402(ב) לחוק העונשין), והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. שם, נשדד בצוותא תיק ממתלוננת מבוגרת, תוך שהשודדים פגעו בה פיזית.

בת"פ 17798-03-14 **מדינת ישראל נ' דישראלי**, נדון נאשם שהורשע בניסיון שוד, לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי. באותו עניין, נכנס הנאשם לחנות מכולת וניסה לשדוד את בעל המכולת באמצעות אקדח עמוד 5

צעצוע.

ניתן למצוא פסיקה מחמירה יותר. כך, בע"פ 2257/13 **חייפץ נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעור נאשם שנדון לחמש שנות מאסר בפועל, בגין הרשעתו בשוד קשישה. עם זאת יצוין, כי הנאשם באותו עניין היה בעל עבר פלילי מכביד, הכולל חמש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, איומים ורכוש.

כמצוות המחוקק, ולצורך קביעת מתחם העונש, אסקור את הנסיבות המפורטות בסעיף 40ט(א) לחוק, הרלוונטיות לענייננו (סימון הס"ק כפי שמופיע בסעיף 40ט(א) לחוק):

(1) "**התכנון שקדם לביצוע העבירה**" - בניגוד לטענת המאשימה, לא התרשמתי כי למעשיהם של הנאשמים קדם תכנון. הנאשמים פעלו בספונטניות עת פגשו במתלונן הולך בצד הדרך, והעלוהו לרכב.

(2) "**חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה**" - הנאשמים פעלו בצוותא וסייעו זה לזה בביצוע העבירה.

(4) "**הנזק שנגרם מביצוע העבירה**" - אין מחלוקת כי כתוצאה ממעשי הנאשמים, לא נגרם למתלונן נזק בסופו של יום.

ביסוד הוראת סעיף 287(א) לחוק, שכותרתו "הפרת הוראה חוקית", עומדת יכולתו של בית המשפט לאכוף, בין היתר, צווים שניתנו על ידו, ולהבטיח את ביצועם. הנאשמים מעלו באמון בית המשפט, כאשר הפרו את תנאי מעצר הבית שנקבעו להם. הערכים הנפגעים הם הסדר הציבורי ושלטון החוק. כאמור לעיל, ייקבע מתחם עונש אחד לשתי העבירות.

על יסוד כל האמור לעיל; הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש באירוע, על נסיבותיו, נע בין 12 חודשי מאסר, לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

לא מצאתי כי יש לסטות ממתחם עונש זה, בין אם לחומרה משיקולי שלום הציבור, או לקולה, משיקולי שיקום הנאשמים.

בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בהתאם להוראות סעיף 40יא לחוק, אסקור את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לצורך קביעת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם, הרלוונטיות לענייננו (סימון הס"ק כפי שמופיע בסעיף 40יא לחוק):

(2) "**הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם**" - הנאשם מטופל בשלושה ילדים, ואשתו הרה. אין ספק כי השפעת העונש שיושת על הנאשם בכל הנוגע למשפחתו, אינה פשוטה.

(4) "**נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב**" - יש לציין את מאמציו של ראמי במישור זה. ראמי פעל להשבת הטלפון למתלונן, ולשם כך שלח שליחים לחנות בה מכרו הנאשמים את הטלפון,

והוציא כסף מכיסו להשבת הטלפון. בנוסף, בפני בית המשפט הוצג הסכם סולחה בין משפחתו של ראמי למשפחת המתלונן. אין ספק שמדובר בנטילת אחריות מצידו של ראמי על מעשיו, ומאמצים מצידו לחזור למוטב. לנסיבות אלה בהכרח יינתן משקל מסוים, בגזירת עונשו של ראמי בתוך המתחם.

(6) "שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו" - הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, וחסכו זמן שיפוטי יקר, כמו גם את הצורך בהעדת המתלונן. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותם של הנאשמים.

(11) "עברו הפלילי של הנאשם או העדרו" - הנאשמים נעדרו עבר פלילי.

בשקלול הנתונים האמורים, בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אני מוצא כי יש למקם את עונשם של הנאשמים בענייננו, סמוך לתחתית מתחם העונש. זאת, בעיקר נוכח העובדה שהנאשמים הודו במיוחס להם; גילם הצעיר יחסית; והעובדה שזו מעורבותם הראשונה עם החוק.

סוגיית חילוט הרכב

כאמור, עתרה המאשימה לחלט את הרכב בו נסעו הנאשמים, בו הסיעו את המתלונן. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ) קובע כדלקמן:

39. "א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

סעיף 32 לפסד"פ, אליו מפנה סעיף 39, קובע כי:

32. "א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

בענייננו, טוענת המאשימה כי הרכב שימש את הנאשמים כאמצעי לביצוע העבירה, ומכיוון שכך מבוקש לחלטו.

ההגדרה לפיה חפץ שימש "אמצעי לביצוע עבירה", נבחנת בפסיקה עפ"י הזיקה המהותית שבין החפץ ובין ביצוע העבירה. בד בבד, נבחנת גם חומרת העבירה שבוצעה, ומכלול הענישה שבגזר הדין.

בע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.9.1994), נדונה בקשה לחילוט רכב בגין עבירות של חטיפת חייל ודקירתו שבוצעו ברכב. כב' השופט מ' שמגר הסביר באותו עניין כי:

עמוד 7

"אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומריתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו, עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו".

בע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 10.2.2014), נמנע בית המשפט העליון מחילוט רכבם של נאשמים, שהורשעו בביצוע עבירות אינוס ומעשי סדום באישה צעירה אותה הסיעו למקום מבודד, וביצעו את עבירות המין בתוך הרכב. ערעור המדינה נדחה באותו עניין, ונקבע כי **"הזיקה שבין הרכב לבין העבירה אינה אינהרנטית לביצועה"** (שם, בפסקה 35).

בע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' זיתאוי** (פורסם בנבו, 3.5.2005), דחה בית המשפט העליון את ערעור המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לחלט רכב, בקובעו כי מדובר בסמכות שברשות, ובית המשפט היה רשאי לקבוע כי בחילוט גלומה הכבדה מעבר לנדרש.

לאחר ששקלתי בדבר, באתי לכלל מסקנה כי בין ביצוע עבירת השוד בה הורשעו הנאשמים ובין הרכב, לא מתקיימת זיקה אינהרנטית לביצוע העבירה. בנוסף, חומרת העבירה בענייננו - מבלי להקל בה ראש כמובן - אינה מצדיקה לטעמי את חילוט הרכב.

סוף דבר, אני גוזר את עונשם של הנאשמים, כדלהלן:

הנאשם 1 - אמין באסתי

- א. 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם נעצר ביום 20.12.2016, שוחרר ביום 23.1.2017, ונעצר שנית ביום 27.1.2017.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע במשך שנתיים מהיום.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד על-ידי הנאשם בקופת בית המשפט לא יאחר מיום 15.1.2018.

הנאשם 2 - ראמי סלמאן

- א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם נעצר ביום 21.12.2016, שוחרר ביום 19.1.2017, ונעצר שנית ביום 19.3.2017.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע במשך שנתיים מהיום.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד על-ידי הנאשם בקופת בית המשפט לא יאחר מיום

15.1.2018.

כאמור, מצאתי להקל מעט בעונשו של הנאשם 2, נוכח מאמציו למזעור הפגיעה במתלונן, נטילת האחריות מצידו, ומאמציו לתיקון תוצאות העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, ג' בטבת תשע"ח, 21.12.2017 במעמד הצדדים. .